

10. Vállalkozás finanszírozás

A JELEN FEJEZET CÉLJA

A jelen fejezetből először a vállalat pénzügyi döntéseivel ismerkedünk meg; megtanuljuk a befektetési és finanszírozási döntések lényegét és különbségét. Áttekintjük a lehetséges finanszírozási stratégiákat, azok esetleges kockázatait. Megtanuljuk, hogyan lehet megállapítani, hogy egy vállalat milyen finanszírozási stratégiát követ. Ezt követően részletesen foglalkozunk a hitelből történő finanszírozással, de áttekintjük az egyéb külső finanszírozási formákat is, mint a lízing, a faktoring, vagy a forfetírozás.

A TANANYAG ELSAJÁTÍTÁSÁT KÖVETŐEN ÖN KÉPES LESZ

- különbséget tenni a befektetési és finanszírozási döntések között,
- megkülönböztetni a lehetséges finanszírozási stratégiákat,
- azonosítani a vállalkozás által követett finanszírozási stratégiát,
- meghatározni a vállalkozás nettó forgótőkéjét, ill. a lekötött eszközök fedezeti mutatóját,
- megkülönböztetni a különböző típusú hiteleket,
- bemutatni a hitelezés folyamatát,
- különbséget tenni az egyes egyéb finanszírozási lehetőségek közt.

AZ ANYAGBAN ELŐFORDULÓ LEGFONTOSABB FOGALMAK

finanszírozás	A vállalkozás pénzzel való ellátása.
befektetési döntések	A vállalkozás vagyonstruktúrájára irányuló döntések.
finanszírozási döntések	Az eszköz-beszerzésekhez rendelt források.
rövidtávú pénzügyi döntések	A forgótőke, azaz a forgóeszközök és a rövid lejáratú kötelezettségek összhangjáról hozott döntések annak érdekében, hogy a vállalkozás a gazdálkodási tevékenységét zavartalanul folytathassa.
átmeneti forgóeszköz	Nem igényel tartós finanszírozási forrást, mivel egy éven belül az igény iránta megszűnik.
tartósan lekötött eszköz	A befektetett eszköz és a tartós forgóeszköz.
tartós forrás	A vállalkozás saját tőkéje és hosszú lejáratú kötelezettsége.
agresszív finanszírozás	A tartósan lekötött eszközök egy részét rövid lejáratú forrásokkal finanszírozza a vállalkozás.
konzervatív finanszírozás	Az eszközök nagyobb hányadát finanszírozzák tartós forrásokkal, mint amekkora az eszközök megtérülési idő szerinti struktúrája megkövetelne.
szolid finanszírozás	A vállalkozás betartja az illeszkedési elvet, azaz tartósan lekötött eszközök egészét tartós forrással finanszírozza.
illeszkedési elv	A tartós eszközállomány tartós finanszírozási forrást igényel, az átmeneti forgóeszköz-állomány rövid lejáratú forrásokat.
folyószámlahitel	A bank a vállalkozás folyószámláján, vagy az e számla mellé nyitott elkülönített vagy beruházási számlán ún. hitelkeretet tart rendelkezésre.

számlahitel	A számlavezetési és hitelezési folyamatok elválnak egymástól. Az adott, eseti hitel nyújtásakor a bank egy külön számlára folyósít, majd ezen a számlán tartja nyilván a hitelt.
hitelszerű kihelyezések	A váltók leszámítolás, a faktorálás és a forfetírozás.
banki kötelezettség-vállalások	A bankgarancia és a bankkezesesség.
forgóeszköz hitel	Olyan hitel, melynek céljuk a termelés ciklikusságából adódó változó forgóeszközigény kielégítéséhez finanszírozást biztosítani rövid, vagy középtávra.
beruházási hitel	Olyan közép- ill. hosszúlejáratú hitel, melyet a bank a befektetett eszközök vagy egy konkrét beruházás finanszírozására nyújt.
factoring	Az áruszállításból, szolgáltatásnyújtásból származó rövidlejáratú követelések folyamatos megvásárlása, kezelése.
forfetírozás	Egy későbbi időpontban esedékes, többnyire és beruházási termékek szállításából és/vagy a beruházásokhoz kapcsolódó szolgáltatások nyújtásából adódó közép-, illetve hosszú lejáratú követeléssorozatok visszkereset nélküli megvásárlása.
lízing	Olyan üzletfajta, amelynek során a lízingbe adó azzal a céllal vásárolja meg a lízingbe vevő által kiválasztott lízingtárgyat, hogy annak használatát a lízingbe vevőnek díjfizetés (lízingdíj) ellenében adott időre átengedje.

SZAKMAI INFORMÁCIÓTARTALOM

A pénzügyi döntések*

Tegyük fel, hogy a vállalkozás gépet szeretne vásárolni. A menedzsmentnek a következő szempontokat kell figyelembe venni:

- a beruházással elérhető hozamok,
- a finanszírozás formája,
- a beruházás által igényelt tartós forgóeszköz-szükséglet,
- a készlettartás problémája,
- az elérhető hozamok megosztása a tulajdonosok között, illetve a vállalkozásba történő visszaforgatása.

A vállalkozás menedzsmentje nap mint nap pénzügyi döntéseket hoz. Döntései változást idéznek elő a vállalkozás eszközeiben, forrásaiban, vagy mindkettőben.

* Forrás: Sántáné Madlovics Erzsébet: *A pénzügyi döntések formái; az eszköz és forrásszerkezet egyeztetése.* NSZFI, Budapest, 2010.

A pénzügyi döntések időtartam szerint hosszú-, illetve rövid távúak lehetnek. Választ adnak arra, hogy a vállalkozás gazdálkodását az adott döntések milyen időtávon befolyásolják.

A hosszú távú pénzügyi döntések a vállalkozás gazdálkodására hosszabb távon vannak hatással. Ezek a döntések a befektetett eszközökre és azok finanszírozásának lehetőségére utalnak.

A rövid távú pénzügyi döntések a vállalkozás folyamatos működését befolyásolják azáltal, hogy a forgóeszköz beszerzésre és annak finanszírozási forrására vonatkoznak.

A vállalkozás menedzsmentjének **befektetési döntései** arra irányulnak, hogy immateriális javakat, tárgyi eszközöket vásároljon, vagy pénzügyi befektetésekből biztosítsa a tulajdonosok vagyonának növelését, azaz ezek a döntések a vállalkozás vagyonszerkezetére vannak hatással. A vállalkozás gazdálkodási tevékenységét csak úgy tudja garantálni, ha rendelkezik készletekkel és a bankszámláján lévő pénzeszközzel.

A befektetési döntések mellé finanszírozási forrást kell biztosítani. A **finanszírozási döntések** arra adnak választ, hogy a vállalkozás milyen forrásból pl. saját vagy idegen, és milyen struktúrában szerezze be az eszközöket.

Amennyiben a vállalkozás hibás **rövid távú pénzügyi döntést** hoz, azok rövid időn belül korrigálhatóak. Ugyanakkor a „rossz” befektetési döntés a vállalkozás tevékenységére hosszabb ideig negatív hatással van, gondoljunk a befektetési ráfordítások nagyságára.

Összefoglalva tehát, a vállalkozás menedzsmentjének döntenie kell, hogy a zavartalan gazdasági tevékenység működéséhez, valamint a vállalkozás piaci értékének növelése érdekében milyen befektetés valósuljon meg. Döntenie kell arról, hogy a befektetésekhez, milyen finanszírozási forrásokat rendeljen.

Az időtáv tekintetében beszélhetünk:

- hosszú távú befektetési döntésekről,
- hosszú távú finanszírozási döntésekről, és
- rövid távú pénzügyi döntésekről.

A vállalkozás eszköz- és forrásszerkezetének egyeztetése

A vállalkozások gazdasági tevékenységének folyamatos és zavartalan biztosításához megfelelő termelési eszközökre van szükség. A vállalkozások eszközszükséglete meghatározza tőkeszükségletüket. Az eszközök egy része tartósan szolgálja a vállalkozást, ezért ez tartós tőkelekötést igényel. Ugyanakkor vannak olyan eszközök, mint például a forgóeszközök, melyek mint igény általában egy éven belül megszűnik, ezért tartós tőkelekötést nem igényelnek. Ezeket az eszközöket **átmeneti forgóeszközöknek** nevezzük.

A **tartós eszközlekötés** a befektetett eszközök egészére és a forgóeszközök azon részére vonatkozik, melyek a gazdálkodás zavartalan viteléhez az adott gazdasági és technikai feltételek mellett szükségesek. A vállalkozás maga dönt arról, hogy a forgóeszközök mely elemét, vagy annak részét minősíti tartósan lekötöttnek. Azok a forgóeszközök, melyek pl. a szezonális ingadozás hatására, a termelés jellege, vagy az alkalmazott technika sajátosságait figyelembe véve változik, átmeneti forgóeszköznek tekinthetjük. A megkülönböztetés – tartós

és átmeneti – a finanszírozás szempontjából szükséges, hisz a tartós eszközlekötés tartós forrást igényel, míg az átmeneti forgóeszköz finanszírozható rövid lejáratú kötelezettséggel. **Tartós forrás** a vállalkozás saját tőkéje és hosszú lejáratú kötelezettsége.

A nettó forgótőke a forgóeszközök és a rövid lejáratú kötelezettségek különbsége. Amennyiben a nettó forgótőke éppen a tartós forgóeszköz-lekötést finanszírozza, a vállalkozás betartja a „finanszírozási arany szabályt”, azaz a vállalkozás tartós eszközlekötést tartós forrással, az átmeneti eszközlekötést rövid lejáratú kötelezettséggel finanszírozza. A források lejáratára összhangban van az eszközök megtérülésével.

Finanszírozási stratégiák:

A források lejáratára nincs mindig összhangban az eszközök megtérülésével. Ebből a szempontból három finanszírozási stratégiát különböztetünk meg:

- agresszív finanszírozási stratégia,
- szolid finanszírozási stratégia, és
- konzervatív finanszírozási stratégia.

Az agresszív finanszírozási stratégia jellemzője:

A vállalkozás a tartósan lekötött forgóeszközök egy részét rövid lejáratú forrásokkal finanszírozza. A vállalat eszközeinek finanszírozásában alacsonyabb szintet képviselnek a tartós források, mint amelyet az eszközök megtérülési idő szerinti struktúrája megkövetelne. A finanszírozási stratégia általában kisebb kamatkiadással jár, de veszélyes, mert vállalkozásnál likviditási gondok léphetnek fel, melyek növeli a pénzügyi kockázatot.

A szolid finanszírozási stratégia jellemzője:

A vállalkozásnál a források lejáratára és az eszközök megtérülési struktúrája pontosan megegyezik, azaz betartja az illeszkedés szabályát. A tartós eszközöket tartós forrással, míg az átmeneti forgóeszközöket rövid lejáratú kötelezettséggel finanszírozza.

A konzervatív finanszírozási stratégia jellemzője:

A vállalkozás óvatos finanszírozási politikát folytat, mert eszközeinek finanszírozásában magasabb szintet képviselnek a tartós források, mint amelyet az eszközök megtérülési idő szerinti struktúrája megkövetelne. Az átmeneti forgóeszközök egy részét a vállalkozás hosszú lejáratú kötelezettséggel finanszírozza. Ez a finanszírozási stratégia költségtöbblettel jár, drága és hozamcsökkenést okozhat.

Az **illeszkedési elvben** tehát a források lejáratának és az eszközök megtérülésének összhangja fogalmazódik meg követelményként. A tartós eszközállomány tartós finanszírozási forrást igényel, az átmeneti forgóeszköz-állomány rövid lejáratú forrásokat. A vállalkozás akkor jár el helyesen, ha betartja a finanszírozási arany szabályt, azaz szolid finanszírozási stratégiát alkalmaz.

A finanszírozási stratégia azonosítása

Azt, hogy egy vállalat milyen finanszírozási stratégiát folytat, többféleképpen is megállapíthatjuk. A legegyszerűbb módszer, ha összehasonlítjuk a tartósan lekötött eszközök értékét a vállalkozás tartós forrásainak összegével:

tartós forrás = tartós eszközök	⇒	szolid finanszírozás
tartós forrás > tartós eszközök	⇒	konzervatív finanszírozás
tartós forrás < tartós eszközök	⇒	agresszív finanszírozás

A másik lehetőség, hogy a vállalat nettó forgótőkéjét (a forgóeszközök összértékének és a rövid lejáratú kötelezettségeknek a különbségét) vetjük össze a tartósan lekötött forgóeszközök értékével:

nettó forgótőke = tartós forgóeszköz lekötés	⇒	szolid finanszírozás
nettó forgótőke > tartós forgóeszköz lekötés	⇒	konzervatív finanszírozás
nettó forgótőke < tartós forgóeszköz lekötés	⇒	agresszív finanszírozás

Végül, a finanszírozási stratégia a lekötött eszközök fedezeti mutatójának alapján is azonosítható:

$$\text{fedezeti mutató} = \frac{\text{saját tőke} + \text{hosszú lejáratú kötelezettségek}}{\text{befektetett eszközök} + \text{tartós forgóeszközök}}$$

lekötött eszközök fedezeti mutatója = 1	⇒	szolid finanszírozás
lekötött eszközök fedezeti mutatója > 1	⇒	konzervatív finanszírozás
lekötött eszközök fedezeti mutatója < 1	⇒	agresszív finanszírozás

A bankhitelből történő finanszírozás[†]

A bankhitel hitelviszonyt jelent a kölcsönvevő vállalkozás és a bank között. A hitelfelvevő arra vállal kötelezettséget, hogy a hitelszerződésben rögzített feltételeknek megfelelően kamatot fizet a hitelösszeg után, valamint a hitel tőkerészét előre rögzített ütemezés szerint fizeti vissza.

A bank által kínált hitelkonstrukciókat - tágabb értelemben - három fő csoportba sorolhatjuk. Ezek alapján megkülönböztethetünk:

- pénzhiteleket,
- hitelszerű kihelyezéseket, valamint
- egyéb banki kötelezettségvállalásokat

[†] Forrás: Gábler Gergely: *Beruházások forrásszükségletének biztosítása bankhitellel*. NSZFI, Budapest, 2010.

A pénzhiteleket további két nagyobb csoportra oszthatjuk:

- folyószámlahitelek, valamint
- számlahitelek

A **folyószámlahitelek** esetében a bank a vállalkozás folyószámláján, vagy az e számla mellé nyitott elkülönített vagy beruházási számlán ún. hitelkeretet tart rendelkezésre.

Ez a gyakorlatban úgy működik, hogy a vállalkozás a számlán lévő pénzeszközeit meghaladóan, automatikusan teljesíthet kifizetéseket egészen a hitelkeret erejéig, azaz a bank által végzett hitelbírálatot követően, a folyószámlahitel szerződésben kikötött, egyedi hitelkeret erejéig a bankszámla túlterhelhető. Ezek a hitelek általában szabadon, hitelcél megjelölése nélkül, tetszés szerinti ütemezésben felhasználhatók. Az igénybe vett hitel egy összegben vagy részletekben is visszafizethető, a törlesztés a jóváírási forgalom folyamatos felhasználásával, automatikusan történik. A hitelkeret a törlesztéssel mindig újratöltődik és a futamidő lejártáig ismételten felhasználható. A folyószámlahitelnek sok esetben nincs futamideje, a bank azonban rendszeres időközönként felülvizsgálja a hitelfeltételeknek való megfelelést. A számlán lévő pénzeszközöket meghaladóan igénybevett összeg után kamatot, a hitelkeretig fennmaradó részért pedig rendelkezésre tartási díjat fizet az ügyfél.

A **számlahitelek** esetén a számlavezetési és hitelezési folyamatok elválnak egymástól. Az adott, eseti hitel nyújtásakor a bank egy külön számlára folyósít, majd ezen a számlán tartja nyilván a hitelt.

Ezt tekinthetjük klasszikus hitelformának. Általában nagyobb összegű és hosszabb idejű finanszírozási igény esetén alkalmazzák. Az ügyfélnek két számlája van: egy hitel- és egy elszámolási számla. A hitel folyósításakor a bank megterheli a hitelszámlát, kimutatja ezen a tartozást, és egyidejűleg jóváírja az összeget az elszámolási számlán. Ettől kezdve az ügyfél teljesíthet kifizetéseket, de ügyelnie kell arra, hogy a kölcsönt törlesztő részleteit és kamatait időben „kitermelje”. A hitel törlesztésekor a bank leveszi az elszámolási számláról a tartozás összegét, egyidejűleg csökkentve a törlesztés összegével a hitelszámlán fennálló tartozást.

A számlahitel rugalmasabb formája az ún. rulírozó hitelezés, amikor az ügyfél számára hitelkeretet állapítanak meg, amiből aztán igény szerint hívható le a szükséges összeg.

A lehívott összeg után kamat, a le nem hívott után pedig rendelkezésre tartási jutalék fizetendő.

A **hitelszerű kihelyezések** közé soroljuk az (idegen) váltók leszámítolását, a faktorálást vagy a forfetírozást. Ezen ügyletek abban különböznek a hitelektől, hogy a bank a visszafizetést nem attól várja, akinek a hitelt folyósította.

A **banki kötelezettségvállalások** esetén pedig folyósítás sem történik alapesetben, a bank csak biztosítékot nyújt egy kötelezettséget vállaló kinnlevőségeiért. Ilyenek a bankgarancia vagy a bankkezeség.

Számlahitelek:

A vállalatok rövid távú forrásszükségleteiket többnyire számlavezető bankjukon keresztül elégítik ki, azért mert ez a bank általában már a folyószámla igényléskor, majd ezt követően a számlaforgalom ismeretében, már jól meg tudja ítélni az adott cég gazdasági helyzetét, és így rugalmasabban, gyorsabban és nagy valószínűséggel kedvezőbb feltételekkel képes hitelt

nyújtani. Emellett azonban a középtávú forrásigény kielégítése is legtöbb esetben a hitelintézetektől származik.

Az igénybe vehető pénzhiteleket sokféleképpen csoportosíthatjuk. A leggyakoribb megkülönböztetés szerint beszélhetünk a cég gazdálkodásának egészét érintő, ún. vállalkozásfinanszírozásról és meghatározott projektet (beruházást) finanszírozó hitelekéről, az ún. projektfinanszírozásról. Az előbbi csoportba tartoznák általában a forgóeszközhitelek, az utóbbiba pedig a beruházási hitelek.

Forgóeszköz hitelek:

Céljuk általában a termelés ciklikusságából adódó változó forgóeszközigény kielégítéséhez finanszírozást biztosítani. Például abban az esetben, ha a vállalat stratégiai okok miatt készleteket akar felhalmozni vagy pedig a termelés szezonalitása miatt kiadásai előbb jelentkeznek, mint bevételei.

Ennek keretében a forgóeszköz hitelekkel a bank az egész vállalati tevékenységet, egy vállalkozás folyó gazdálkodását finanszírozza, tehát a hiteldöntést megelőzően a vállalat pénzügyi helyzetét alaposan fel kell mérni.

Egy vállalkozásnak akkor van rá szüksége, ha a működési pénzáramlás nem biztosítja a forgótőke növekedését.

Kockázata a hitel lejáratától függ. Ezek a hitelek általában rövid, illetve közép lejáratúak.

- Átmeneti forgóeszközhitelek lejárata többnyire egy év alatti.
- A középlejáratú- vagy tartós forgóeszköz hitelek pedig átmenetet képeznek a vállalkozás- és a projektfinanszírozás között. Ezeket a bank a vállalatok forgóeszközei tartós növekedésének, új beruházások forgótőke igényét fedezésére vagy a forrásai tartós csökkenésének finanszírozására adja tőkepótlási céllal, általában éven túli lejáratra. A tartós forgóeszköz növekményt finanszírozó hitelt már tekinthetjük a saját tőkét pótló hitelnek.

A vállalat később képződő, várható pénzáramlásai biztosítják a hitel visszafizetését, bár a legtöbb bank gyakran kér különböző keret jellegű biztosítékokat is a hitel mellé.

Beruházási hitelek:

A **beruházási hitelek** többnyire éven túli hitelek, a bank a befektetett eszközök vagy egy konkrét beruházás (többnyire tárgyi eszköz) finanszírozására nyújtja, melyek felhasználása kötött, csak a beruházási költségek kifizetésére fordítható, tehát annak pénzügyi életképességét, kockázatát kell megvizsgálni a hiteldöntést megelőzően. A legfontosabb kérdés, hogy a beruházási projekt képes-e a befektetett tőkét kamataival együtt visszahozni.

A beruházási hiteleket cél jelleggel, beruházási létesítményekhez adják. Léteznek azonban olyan beruházási hitel megállapodások is, amelyben a vállalatok stratégiai tervéhez nyújtanak hitelt. Mindkét esetben a cég jövőbeni pénzjövedelmét finanszírozza meg a bank, a cég a hitel segítségével tulajdonképpen előrehozza pénzjövedelme felhasználását.

A projektfinanszírozás speciális beruházási hitelnek tekinthető. Nagy volumenű új beruházás, új létesítmény akár szindikált, több pénzintézet közreműködésével megvalósuló

speciális finanszírozási konstrukciója is lehet. A finanszírozás átfogja az újonnan létrejövő egység létrehozásának és beindításának teljes vertikumát.

A hitelezés folyamata

A hitel- és kölcsönügyletek bonyolítását a bank a törvényi előírások mellett saját, belső szabályzatai is meghatározzák, de a hitelezési folyamat főbb lépései a következők:

1. hitelkérelem összeállítása, benyújtása
2. előszűrés, a hitelkérelem bank általi befogadása
3. hitelbírálat
4. ügyfélminősítés
5. felajánlott biztosítékok értékelése
6. a hitelből finanszírozni kívánt ügylet minősítése
7. előterjesztés a kérelem elfogadására, vagy elutasításár
8. a cenzorabizottság döntése (elfogadás vagy elutasítás)
9. elfogadás esetén a hitel-, ill. kölcsönszerződés megkötése
10. hitelkeret rendelkezésre bocsátása, ill. a kölcsön folyósítása
11. hitelmonitoring (a futamidő során)
12. hitelkapcsolat lezárása (a futamidő végén, vagy a szerződés esetleges felmondásakor)

Egyéb finanszírozási módok

Váltó leszámítoltatás:

A váltóbirtokos az esedékesség előtt eladja a váltóját egy banknak. Ilyenkor nem a névértéket, hanem annak meghatározott kamatokkal csökkentett értékét (diszkont) kapja meg, vagyis a bank leszámolja a névértékből az esedékességig jelentkező kamatot. A bankok a leszámított váltókat viszontleszámíttathatják a jegybanknál, vagy esedékességkor megkapják, vagy behajtják a címzettől az adósságot.

Factoring:

Eredete az ókorba visszanyúlik, a babiloniaknál, kaldeusoknál, föníciaiaknál és a rómaiaknál is megtalálható. A faktorok a római gazdasági élet fontos szereplői volta, a patrícusok áruira kerestek vevőket.

Az elmúlt időszakban az 50-60-as évek fordulója hozott jelentős változást, mert megalakult három faktorcsoport, amelyek jelentős helyet szereztek meg a gazdasági életben.

A **factoring** az áruszállításból, szolgáltatásnyújtásból származó rövidlejáratú követelések folyamatos megvásárlását, kezelését jelenti. A hosszúlejáratra szóló szerződéses megegyezések alapján a faktor átveszi a szerződések fizetőképességi kockázatát és megelőlegezi a követelést. A factoring alapvető funkciója a finanszírozási funkció, a társaság ügyfelének refinanszírozást biztosít az ellenérték 80-90 %-ban.

Forfetírozás:

A **forfetírozás** egy későbbi időpontban esedékes, többnyire és beruházási termékek szállításából és/vagy a beruházásokhoz kapcsolódó szolgáltatások nyújtásából adódó közép-, illetve hosszú lejáratú követeléssorozatok visszkereset nélküli megvásárlását jelenti. A forfetőr magára vállalja a bármely okból történő esetleges nemfizetés teljes kockázatát.

A követelés eladója általában az exportőr, aki jövőbeni fizetést fogadott el áruszállítás ellenében és szeretné ezt a követelést visszkereset kizárásával azonnal készpénzzé tenni.

Forfetírozáskor a követelést a forfetírozó leszámítolja, vagyis a teljes futamidő alatt öt megillető kamatokkal csökkenti a követelés összegét.

A forfetírozás előnyei az exportőr számára:

- csökkenti a kintlévőséget, vagyis javítja a likviditást és ezzel a hitelképességet
- megszünteti a lehetséges veszteségforrásokat (kamatkockázat, árfolyamkockázat, hitelkockázat)
- nem kell a kintlévőségeket nyilvántartani és beszedni.

Hátrány a viszonylag magas finanszírozási költség.

Lízing:

A lízing is kiválóan alkalmas különböző beruházások, jellemzően termelő-, szállítógépek, gépjárművek vagy nagy értékű ingatlanok finanszírozására.

A klasszikus közgazdasági értelmezés szerint a **lízing** olyan üzletfajta, amelynek során a lízingbe adó azzal a céllal vásárolja meg a lízingbe vevő által kiválasztott lízingtárgyat, hogy annak használatát a lízingbe vevőnek díjfizetés (lízingdíj) ellenében adott időre átengedje. A lízingszerződés lejártakor a lízingtárgy automatikusan vagy maradványérték megfizetése ellenében a lízingbe vevő tulajdonába kerülhet, attól függően, hogy hogyan állapodtak meg a lízingszerződés megkötésekor. A lízingbe adó átadja a lízingbe vevőnek a használattal járó kockázatokat is, de a lízingtárgy használatából adódó haszonszerzés is a lízingbe vevőt illeti meg. A lízing jellemzően több kiegészítő szolgáltatást is magában foglalhat.

A lízing két leggyakoribb formája a pénzügyi lízing és az operatív lízing.

Pénzügyi lízing: a lízingbe adó a lízingbe vevő által megjelölt szállítótól, a lízingbe vevő által kiválasztott lízingtárgyat megvásárolja és a lízingbe vevőnek díjfizetés ellenében határozott idejű használatra átadja.

A futamidő végén a lízingelt eszköz zárt végű pénzügyi lízing esetében az utolsó lízingdíj megfizetésével automatikusan a lízingbevevő tulajdonába kerül, nyílt végű pénzügyi lízingnél pedig a lízingbevevőnek joga van kijelölni a leendő tulajdonost.

A pénzügyi lízing során a jószág végig a lízingbevevő könyveiben szerepel, azonban a tulajdonos a lízingbeadó.

Operatív lízing: a lízingbe adó a tulajdonában levő lízingtárgyat a lízingbe vevőnek előre meghatározott időre díjfizetés ellenében használatra átadja, de a futamidő lejártával a lízingbe vevő az adott jószágot köteles a lízingbe adónak visszaszolgáltatni. Az üzemeltetési kockázatot és költségeket a felek általában megosztják egymás között.

ÖNELLENŐRZŐ TESZT

1) Válassza ki a helyes megállapítást a rövid távú pénzügyi döntésekre vonatkozóan!

- a) a következő negyedév gazdálkodására irányulnak
- b) a forgóeszközökre és a rövid lejáratú kötelezettségekre irányulnak
- c) a kötelezettségek szerkezetének optimalizálására irányulnak
- d) a pénzügyi szerkezet kialakítására irányulnak

Helyes válasz: b)

2) Válassza ki a helyes megállapítást! A finanszírozási döntések tárgya

- a) a forgótőke-menedzsment
- b) a pénzügyi szerkezet kialakítása
- c) a tőkeszerkezet kialakítása
- d) a pénzügyi befektetések köre és szerkezete

Helyes válasz: c)

3) Válassza ki a helyes megállapítást! A hosszú távú befektetési döntések

- a) a tartós források szerkezetére vonatkoznak
- b) a nettó forgótőke ellátottság fokát jelölik ki
- c) a befektetett eszközökre és a tartósan lekötött forgóeszközökre vonatkoznak
- d) a finanszírozási stratégia kialakítását is magukban foglalják

Helyes válasz: c)

4) Válassza ki a helyes megállapítást! A konzervatív finanszírozási stratégia alapvető jellemzője, hogy

- a) a forgóeszközök növekményét rövid lejáratú kötelezettség finanszírozza
- b) a befektetett eszközök növekményét a tartós források növekménye finanszírozza
- c) az átmeneti forgóeszközök növekményét csak részben finanszírozza a rövid lejáratú kötelezettségek növekménye
- d) a tartós forgóeszközök növekményét részben rövid lejáratú kötelezettség finanszírozza

Helyes válasz: c)

5) Válassza ki a helyes megállapítást! A rövid távú finanszírozási döntések meghatározóik

- a) a cég pénzügyi szerkezetét
- b) a cég tőkeszerkezetét
- c) a forgótőke-menedzsment intézkedéseit
- d) a rövid lejáratú kötelezettségek jövőbeli alakítását

Helyes válasz: d)

6) Döntse el, hogy igaz, vagy hamis a következő állítás!

Az illeszkedési elv szerint a forgóeszközök és a rövid lejáratú kötelezettségek különbsége meg kell egyezzen a tartós forgóeszköz-lekötéssel.

Helyes válasz: igaz

7) Döntse el, hogy igaz, vagy hamis a következő állítás!

Ha a nettó forgótőke negatív, akkor a vállalat konzervatív finanszírozási stratégiát alkalmaz.

Helyes válasz: hamis

8) Döntse el, hogy igaz, vagy hamis a következő állítás!

A jegyzett tőke emelése nem minden esetben javítja a nettó forgótőke ellátottságot.

Helyes válasz: igaz

9) Döntse el, hogy igaz, vagy hamis a következő állítás!

Egy élelmiszer áruházban a szokásos kenyér készlet a tartós forgóeszköz lekötés körébe tartozik.

Helyes válasz: igaz

10) Döntse el, hogy igaz, vagy hamis a következő állítás!

A nettó forgótőke a tartós források forgóeszközöket finanszírozó része.

Helyes válasz: igaz

11) Döntse el, hogy igaz, vagy hamis a következő állítás!

Forgóeszközhitelt rövid idejű pénzügyi zavar jelentkezése esetén lehet kérni.

Helyes válasz: igaz

12) Döntse el, hogy igaz, vagy hamis a következő állítás!

A folyószámlahitel csak a hitelkérelemben megjelölt célra használható fel.

Helyes válasz: hamis

13) Válassza ki a helyes eredményt!

Egy vállalkozás mérlegadatai a következők:

Pénzeszközök:	12.000 EFt
Saját tőke:	34.000 EFt
Készletek:	18.000 EFt
Értékpapírok:	6.000 EFt
Szállítók:	8.000 EFt
Bértartozás:	9.000 EFt
Rövid lejáratú hitel:	12.000 EFt
Követelések:	8.000 EFt

A forgóeszközök 80%-a tartós forgóeszköz.

Mennyi a vállalkozás nettó forgótőkéje?

- a) 35.000 EFt
- b) 15.000 EFt
- c) 23.000 EFt

Helyes válasz: b)

14) Válassza ki a helyes választ!

Egy Bt mérlegfőösszege:	12.000 EFt.
Befektetett eszközök:	6.800 EFt
Tartós forgóeszközök:	2.000 EFt

Saját tőke: 6.000 EFt

Rövid lejáratú kötelezettség: 3.200 EFt

Mennyi a vállalkozás nettó forgótőkéje?

- a) 2.000 EFt
- b) 6.000 EFt
- c) 3.200 EFt

Helyes válasz: a)

15) Válassza ki a helyes eredményt!

Egy kft mérlege az előző év végén megfelelt az illeszkedési elvnek. A tárgyévben a forgóeszközei várhatóan 640 MFt-tal emelkednek. A növekedés 75%-a tartós bővülésnek tekinthető. A befektetett eszközök is gyarapodnak 170 MFt-tal. A rövid lejáratú kötelezettségek 130 MFt-tal nőnek. A fenti adatok alapján változik-e a kft finanszírozási stratégiája és ha igen, melyik stratégia irányába?

- a) nem változik
- b) igen, agresszív irányba
- c) igen, konzervatív irányba

Helyes válasz: c)

Pallas 70 Oktatási KFT